

Innlegg Bufetat ved Innlandet barnevernsenter

Mitt navn er Elin Alfstad og jeg er enhetsleder ved Innlandet barnevernsenter. Innlandet barnevernsenter er en stor barnevernsinstitusjon som ligger på Gjøvik, plasser for 19 ungdommer, fordelt på fem avdelinger med både akutt-/ omsorgsplasser og institusjonshybler.

Jeg velger å si noe om våre prioriteringer og erfaringer, da dette veier tungt i hva jeg mener må legges særlig vekt på i videre arbeid.

Faglig og metodisk, jobber vi etter Omsorgs-og endringsmodellen. Dette gjør vi på alle våre avdelinger, inkludert akutt. Betydningen av å jobbe etter en enhetlig og kunnskapsbasert fagmodell er helt avgjørende. Dette skaper et tydelig og forutsigbart tjenestetilbud for de ungdommen og familien vi skal gi tjenester til, og ikke minst så vet kommunene hva slags tiltak og tilbud de får. Dette gjør at vi i enda større grad får gitt riktig tilbud til de ungdommene som trenger vårt omsorgs- og endringsarbeid.

Nå er det ikke slik at jeg tenker dette er den eneste riktige fagmodellen å jobbe etter, men betydningen av at alle institusjoner jobber etter en modell som er kunnskapsbasert, er helt avgjørende.

På Innlandet barnevernsenter har vi i tre år nå, fra 2019 – 2022, fått prøve ut en organiseringsform vi har valgt å kalle Innlandsmodellen. I korte trekk handler det om at vi tar i mot ungdommer med tilknytning og nettverk i Innlandet (tidligere Oppland og Hedmark) og på den måten kan jobbe tett med familie, nettverk, behandlingsapparat, skole og andre viktige personer og instanser for ungdommene våre. Ungdommene opprettholder på denne måten viktige beskyttelsesfaktorer i sitt liv, og sannsynligheten for at det går bedre, øker. Dette sammen med at vi både

har akutt- omsorgs- og institusjonshybelplasser, underbygger visjonen vår som er “Her kan du bli til det ordner seg”.

Dette betyr i praksis at en ungdom kan komme inn akutt og dersom det er behov for videre og langvarig omsorgsplassering, videreføres ungdommen på samme enhet, og noen følges også videre opp på hybel etter det. I tillegg er det slik at de aller fleste fortsetter på skolen sin, kan møte vennene sine, har samme behandler på BUP og kan ha oftere samvær med øvrig familie og nettverk.

Jeg vil også trekke frem betydningen av at vi jobber med en spesifikk fagmodell også på akuttavdelingen. Vi kommer raskt i gang med kartlegging og ungdommen vet mer om hva som skal skje fremover og opplever å bli ivaretatt.

Vi har evaluert hvert eneste år, ut i fra de samme komponentene, og ser at dette opprettholdes og videreføres for så å si alle ungdommene; kort sagt; at det vi vet fungerer for sårbare barn også gjelder ved institusjonsplassering.

Her må jeg selvsagt understreke betydningen av tett familiearbeid, god veiledning og overføring av læring som øker sannsynligheten for at det går bra etter at ungdommen flytter ut.

Det vi har sett disse årene og som dette prosjektet særlig har vist oss, er betydningen av å “bli sett av de samme voksne over tid”, være seg miljøterapeutene, lærer, behandler og andre profesjonelle rundt. Ved at nærhet geografisk gjør at dette kan opprettholdes og at alle aktører kan fortsette samarbeidet videre, ser man effekten av de ulike tiltakene, og ungdommen opplever hverdagen som forutsigbar nok under ellers vanskelige forhold.

Den største endringen de siste årene, er at ungdommenes behov er mye mer kompleks og sammensatte enn tidligere. De har store behov med mange personer og tjenester involverte, og alvorlighetsgraden i atferd som hindrer god utvikling er høyere.

Samtidig krever den økte profesjonaliseringen høyere kompetanse og flere oppgaver på de samme ansatte. Barnas omsorgsbehov krever mye høyere bemanning og flere spesialiserte roller enn hva vi har i dag, og det er selvsagt behov for større økonomiske rammer.

Kort oppsummert ser jeg:

- barnevernsinstitusjonene må ha en organisering som muliggjør tett samarbeid og koordinerte tjenester for alle de viktige rundt ungdommen
- en kunnskapsbasert og godt forankret fagmodell
- flere ansatte med nok kompetanse for å ivareta store omsorgs- og endringsbehov

Tilføyelse relatert til spørsmålet om “hva er målet med et institusjonsopphold, hva skal resultatet bli”?

For oss som jobber etter Omsorgs- og endringsmodellen er “Et liv verdt å leve” hovedmålet. Hva som ligger i det for det enkelte mennesket jobber vi sammen om å finne og hvem som skal bidra med hva.

Implisert i dette jobber vi selvsagt med delmål og tiltak og analyserer kontinuerlig hva som fremmer ønsket atferd og blokkerer uønsket, sammen med ungdommen.

27. september 2022

Elin Kristin Alfstad

Enhetsleder Innlandet barnevernsenter